

D Z I E N N I K U S T A W

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

10 listopada

№ 86.

Rok 1936.

T R E Ś Ć:

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

Poz.: 601—z dnia 9 listopada 1936 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym 1413

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

Poz.: 602—z dnia 7 listopada 1936 r. w sprawie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia niektórych kategorii robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach pracy państwowych i samorządowych 1415

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA

Poz.: 603—Skarbu z dnia 21 października 1936 r. w sprawie ustalenia pozycji taryfy celnej dla towarów, których przynależność taryfowa wzbudza wątpliwości 1415

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

- Poz.: 604**—z dnia 19 października 1936 r. w sprawie złożenia przez Boliwię dokumentu ratyfikacyjnego protokołu podpisania statutu Stałego Trybunału Sprawiedliwości Międzynarodowej, z dnia 16 grudnia 1920 r. 1427
- 605**—z dnia 21 października 1936 r. o przystąpieniu W. M. Gdańska do porozumienia między Rzeczpospolitą Polską a Belgią w formie wymiany not z dnia 25 lipca 1935 r. w sprawie zniesienia obowiązku przedstawiania okrętowych świadectw zdrowotności 1427
- 606**—z dnia 23 października 1936 r. w sprawie złożenia przez Argentynę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji o odpoczynku tygodniowym w zakładach przemysłowych, z dnia 17 listopada 1921 r. 1427
- 607**—z dnia 23 października 1936 r. w sprawie złożenia przez Argentynę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji o obowiązkowych oględzinach lekarskich dzieci i młodocianych zatrudnionych na statkach, z dnia 11 listopada 1921 r. 1428
- 608**—z dnia 23 października 1936 r. w sprawie złożenia przez Argentynę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji ustalającej najniższy wiek dopuszczania młodocianych do pracy w pomieszczeniach podpokładowych i w kotłowniach, z dnia 11 listopada 1921 r. 1428

601.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 9 listopada 1936 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 23 maja 1924 r.
o powszechnym obowiązku wojskowym.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wy-

dawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 60, poz. 455) wprowadza się zmiany następujące:

- 1) art. 91 uchyla się;
- 2) po rozdziale XV dodaje się rozdział XV A w brzmieniu następującym:

„Rozdział XV A.

Zastępczy powszechny obowiązek wojskowy.**Art. 98 a.**

Zastępczy powszechny obowiązek wojskowy polega na obowiązku bezpłatnego wykonywania pracy dla celów obrony Państwa oraz potrzeb gminy lub gromady, mających związek z tą obroną.

Art. 98 b.

Zastępczemu powszechnemu obowiązkowi wojskowemu podlegają:

- a) uznani za zdolnych do służby w pospolitym ruszeniu z bronią lub bez broni (kat. C lub D), z wyjątkiem osób, które przesłużyły czynnie w wojsku ponad 5 miesięcy, oraz osób wymienionych w art. 57;
- b) zwolnieni częściowo od służby wojskowej w myśl art. 62 ust. 3 i 4;
- c) zaliczeni do rezerwy w myśl art. 75 — od dnia, w którym ukończyli 25 lat życia.

Art. 98 c.

Zastępczy powszechny obowiązek wojskowy powstaje z dniem 1 stycznia roku kalendarzowego, następującego po tym roku, w którym:

- a) osoby określone w art. 98 b lit. a) zostały zaliczone do pospolitego ruszenia,
- b) osoby określone w art. 98 b lit. b) zostały przeniesione do rezerwy,
- c) osoby określone w art. 98 b lit. c) ukończyły 25 lat życia — i trwa przez lat 5.

Osoby, podlegające zastępczemu powszechnemu obowiązkowi wojskowemu, wykonują pracę przez 6 dni w roku.

Art. 98 d.

Od obowiązku wykonywania pracy będą zwalniane osoby:

- a) niezdolne z powodu choroby lub ułomności fizycznej do żadnego rodzaju prac, wykonywanych z tytułu zastępczego powszechnego obowiązku wojskowego;
- b) przebywające poza granicami Państwa;
- c) których powołanie do pracy mogłoby spowodować istotną szkodę dla interesu publicznego lub dla ważnego interesu prywatnego.

Zwolnienie od obowiązku wykonywania pracy może być udzielone tylko na czas trwania uzasadniających je okoliczności faktycznych.

Obowiązek wykonywania pracy, nie wykonany w ciągu jednego roku wskutek udzielonego zwolnienia lub wskutek niepowołania do pracy, nie przechodzi na lata następne.

Art. 98 e.

Osoby podlegające obowiązkowi pracy w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa mogą być sprowadzone przymusowo.

Art. 98 f.

Osoby podlegające obowiązkowi pracy będą powoływane do wykonywania takich robót, do jakich są fizycznie zdolne, a nadto — w miarę możliwości — jakie odpowiadają ich szczególnym kwalifikacjom.

Powołani do wykonywania pracy posługują się własnymi narzędziami, jeżeli je posiadają.

Powołani do wykonywania pracy w miejscowości leżącej poza granicami gminy miejsca zamieszkania i oddalonej od tego miejsca więcej niż o 5 klm mają prawo do zakwaterowania, wyżywienia oraz bezpłatnego przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca pracy i z powrotem.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Opieki Społecznej i Skarbu, określi przypadki, w których ze względu na szczególne okoliczności służyć będzie prawo do zakwaterowania, wyżywienia i bezpłatnego przejazdu również powołanym do wykonywania pracy w granicach gminy miejsca zamieszkania.

Art. 98 g.

W sprawach długości dnia pracy oraz bezpieczeństwa i higieny pracy stosuje się przepisy ustawodawstwa o pracy.

Powołanie do wykonywania pracy pociąga za sobą w zakresie umowy o pracę i stosunku służbowego te same skutki, jak powołanie na ćwiczenia wojskowe.

W zakresie świadczeń na wypadek utraty zdolności zarobkowej, kalectwa lub śmierci wykonywanie pracy z tytułu zastępczego powszechnego obowiązku wojskowego uważane będzie za równoznaczne z pełnieniem czynnej służby wojskowej.

Art. 98 h.

Organizację pracy, sposób i czas powoływania do niej i jej wykonywania, warunki i sposób zwalniania od jej wykonywania oraz tryb ustalania planu robót określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Opieki Społecznej i Spraw Wojskowych oraz innymi interesowanymi ministrami.”;

3) po art. 101 dodaje się art. 101 a w brzmieniu następującym:

„Art. 101 a. Kto uchyla się od obowiązku wykonywania pracy albo wykonywa ją nienależycie, podlega karze aresztu do 2 tygodni i grzywny do 500 złotych albo jednej z tych kar.”;

4) po art. 115 dodaje się art. 115 a w brzmieniu następującym:

„Art. 115 a. Grzywny, wymierzone na podstawie ustawy niniejszej, wpływają na Fundusz Obrony Narodowej.”;

5) po art. 116 dodaje się art. 116 a i 116 b w brzmieniu następującym:

„Art. 116 a. Dla osób, co do których okoliczność, uzasadniająca w myśl art. 98 b zastępczy po-

wszechny obowiązek wojskowy, powstała w czasie między 1 stycznia 1932 r. a 31 grudnia 1935 r., obowiązek ten powstaje z dniem 1 stycznia 1937 r. i trwa do końca okresu pięcioletniego, liczonego w myśl zasad art. 98 c.

Art. 116 b. Podatek wojskowy wymierzony będzie po raz ostatni za rok podatkowy 1936.

Istniejące w dniu 1 stycznia 1937 r. zaległości w podatku wojskowym i w 15% dodatku do tego podatku, pobieranym na mocy ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 127), łączy się na kontach poszczególnych płatników w jedną ogólną sumę. To samo stosuje się do nowopowstałych należności z tytułu podatku wojskowego i dodatku do niego za lata podatkowe do 1936 r. włącznie."

6) art. 124 otrzymuje brzmienie następujące:

"Art. 124. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i innymi interesowanymi ministrami, co do przepisów art. 98 a — 98 h i art. 116 b — Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Skarbu i Opieki Społecznej oraz innymi interesowanymi ministrami, a co do przepisów karnych — Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych."

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Skarbu i Opieki Społecznej oraz innymi interesowanymi ministrami.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów i
Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

602.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 listopada 1936 r.

w sprawie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia niektórych kategorii robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach pracy państwowych i samorządowych.

Na podstawie art. 1 i 30 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 58, poz. 555) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. w sprawie rodzajów przedsiębiorstw i zakładów pracy państwowych i samorządowych oraz kategorii zatrudnionych w nich robotników, podlegających obowiązkowi zabezpiecze-

nia na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 546) otrzymuje następujące brzmienie:

"§ 3. Nie podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia niewykwalifikowani robotnicy sezonowi zatrudnieni: a) w przedsiębiorstwie państwowym „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” i w Wojskowym Instytucie Geograficznym podczas polowych prac triangulacyjnych, topograficznych i fotogrametrycznych, b) w państwowych i samorządowych tartakach i zakładach obróbki drewna, c) przy robotach kolejowych, drogowych, wodnych (budowlanych i regulacyjnych), ziemnych i melioracyjnych, prowadzonych przez przedsiębiorstwa i zakłady pracy państwowe i samorządowe:

1) o ile roboty, przy których zatrudnieni są ci robotnicy, trwają normalnie krócej niż 6 miesięcy w roku, zaś jeśli idzie o roboty melioracyjne i prowadzone przez władze wojskowe, krócej niż 8 miesięcy oraz

2) o ile robotnicy ci w okresie 12 miesięcy, poprzedzających przyjęcie do robót wymienionych pod a), b) i c), pracowali krócej niż 13 tygodni; pracy w zakładach rolnych, leśnych i ogrodniczych oraz w zakładach, zatrudniających poniżej 5 pracowników, nie wlicza się do wspomnianego okresu 13 tygodni.

Również nie podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotnicy sezonowi, zatrudnieni w państwowych zakładach zdrojowych, z wyjątkiem robotników sezonowych budowlanych, którzy podlegają temu zabezpieczeniu z zastrzeżeniem postanowień ustępu poprzedzającego."

§ 2. Przepis § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 546) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem niniejszym stosuje się przy ustalaniu prawa do zasiłku na wypadek bezrobocia tych robotników, którzy w czasie od dnia 1 października 1936 r. zgłosili albo zgłoszą prawo do zasiłku.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Opieki Społecznej:
Marian Zyndram-Kościałkowski

603.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 października 1936 r.

w sprawie ustalenia pozycji taryfy celnej dla towarów, których przynależność taryfowa wzbudza wątpliwości.

Na podstawie art. 13 ust. 4 i art. 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84,